

VISSZAADJÁK AZ IFJUSÁGOT AZ EGYETEMNEK.

FELÜLVIZSGÁLJÁK AZ ÖSSZES IFJUSÁGI EGYESÜLETEK SZÁMADÁSAIT ÉS TAGNÉVSORÁT.
MÁRCIUS VÉGÉIG ADOTT HATÁRIDÓT A RECTOR MAGNIFICUS.

SÉTA A BUDAPESTI EGYETEMEKEN ÉS MENZAKON.

Elmult a farsang s eljött a böjt a maga nagy tanításával: legyen vége a vigasságnak, szálljon mindenki magába s azon igyekezzék, hogy megizmosítsa morális énjét, dolgozzék a maga, hazája és az egész emberiség javára. Ennek a tanításnak elsősorban az ifjuság füléhez kell megtalálnia az utat. Komoly munkára kell serkentenie azt a nemzedéket, amelyik szomorú viszonyok között éli ifju éveit s küzdelmes jövőnek néz elébe. A tudomány csarnokaiba újból be kell vonulnia a tudománynak, szeretetet és tudást kell hirdetni a katedrákról, jóságot, megértést, haladást és mindazt, amiért minden kulturállam lelkesedik.

Elhalkult a cigánymuzsika, bezárultak a báltermek, tárva-nyitva az Alma Mater kapuja: lássuk csak, hogyan készíti elő jövőjét a budapesti egyetemek ifjusága?

AHOL A CIGARETTÁZÁS IS SÜLYOS FEGYELEMSÉRTÉS.

Néhány hónappal ezelőtt tüntetések voltak a budapesti tudományegyetemen. Diáksapkás ifjak igazoltatták mindenkét a kapuknál, diadalát ülte a „bajtársi“ fegyelem és sirtak a muzsák. A közgazdasági fakultás elé is vonultak harcias csoportok s szolidaritásért kopogtattak a kapun. Bent békésen ültek az ifjak és a leányok, hallgatták tanáraik szavát, lapozgattak tankönyveikben. Nem értették az utcai zajt: a közgazdasági fakultás ifjusága a holnapra nézett, szeme a jövőbe meredt, küzdelmes életfolyára, amikor majd kenyeret kell keresni. Ezt pedig nem adják ingyen, ehhez tudás és veríték szükséges, miként a történelem tanítja. Valaki leemelte a telefonkagylót és jelentette a fakultás kiváló dékánjának, Czettler Jenőnek, hogy mi van a kapu előtt.

— Ha mieink az ifjak, — hangzott a dékán válasza, — lépjenek be a kapun. Ha nem, nincs keresnivalójuk az épületben. Rendőrökkel veretem szét őket, ha nem tágtanák! Különben pár perc múlva ott leszek.

Czettler Jenő meg is jelent a Szerb-utcában, de már nem talált lármás csoportot. Az „idegenek“ nem tudták áttörni a kardont, amit valami békebeli boldog érzésfolyamat vont közéjük és az épületben robotoló kollégáik közé.

Felkerestem Czettler Jenő dékán urat és megkérdeztem, milyenek a viszonyok a fakultáson. Csupa örömteljes szavakat hallottam, csupa derűt láttam a professzor ur arcán. Mintha már nem is volnának rendkívüli viszonyok, mintha az ifjak már ujra ifjakká váltak volna, levette azt a pózt, amelyben országot akartak irányítani s közben megfeledeztek tankönyveikről. Sok hosszú éven át volt így s nagyon boldog voltam, hogy Czettler Jenő az ellenkezőjéről beszélt örömteli lelkesültséggel.

— Bőségesen van hallgató, — mondotta, — körülbelül ezernégyszázan vannak ifjak és leányok egyenesen. Nő természetesen kevesebb van, körülbelül tíz százalék. Ugy látom, valamennyien szorgalmasak. Egyik tanár ur sem panaszkodott nagyobb bajok miatt. Husvét táján nagy örömmük lesz, akkor fogjuk avatni fakultásunk első doktorát. A mi ifjuságunk pontosan hallgatja az előadásokat s ezzel példát ad a többieknek is. Mi elmondhatjuk magunkról, amit kevés főiskola mondhat el magáról: hallgatóiságunk mintaszerűen végzi kötelességét. Szemindriamainkba kétszer annyian jelentkeznek, mint amennyit fel tudunk venni. Ez a legbiztosabb jel, hiszen itt folyik a legkomolyabb munka, itt igazán intenzív a tanulás. Negligentia, turbulencia nincs a mi fakultásunkon.

Aki nem értené ezeket a latin szavakat, annak örömmel ujságolom, hogy a negligentia hanyagságot jelent, a turbulencia pedig rendezetlenséget. Talán nem egészen új szavak, de — sajnos — az utóbbi években nagy volt a divatjuk. Hála Istennek, hogy csak volt! Ennek elsősorban a dékán ur örül.

Czettler Jenő így folytatta:

— Szociális téren már gyengébben állunk. Drága a tankönyv, nincs megfelelő lakás, pedig mind a kettő nagyon fontos. Jó lakás kell a diáknak, hogy megszeresse otthonát és kedves diákszobájában töltse el idejét, ne pedig kávéházakban, vagy az utcán. Nekem az a fel-fogásom, hogy a jó lakások hiánya a főoka annak, amit valamennyien szomorúan látunk az utóbbi években. Segítünk a bajon, amennyire tudunk. Mi tanárok olcsóbban prezen-táljuk tankönyveinket hallgatóinknak, hiszen a könyv arra való, hogy tanuljanak belőle. Lakást azonban nem adhatunk.

— Nagy kérészem volna a gyárakhoz és egyéb vállalatokhoz: Karolják fel a szorgalmas diákok ügyét és építsenek néhány szobát a szegénysorsu egyetemistáknak. Nagy hive vagyok annak, hogy a szegénysorsuak német mintára részletekben fizethessék a tandíjat. Én a magam életéből okulok. Berlinben diákoskodtam s bizony nem volt annyi pénzem, hogy megbirkózhattam volna a tandíjjal. Ott ugyanis minden kollégium után külön tandíjat kellett fizetni. Szorgalmas diák lévén, sok kol-

legiumot hallgattam s bizony közel ötszáz márkát tett ki a tandíj. Hol volt nekem öt-száz aranymárkám! Folyamodtam és részlet-fizetést kértem. Megengedték s évek multán az utolsó pfennigig lefizettem a tandíjat.

Czettler Jenőnek sürgős dolga lévén a városban, el akart sietni az egyetem épületéből. Az előcsarnokban egy ifjut vett észre. Cigaret-tát tartott a kezében s mellette a gyufaskatulyát szorongatta. Nem füstölt, talán nem is akart rágyújtani, mert a falon feléje intett a szigoru ukáz:

SZIGORUAN TILOS A DOHÁNYZÁS!

Czettler Jenő atyai jóindulattal odafordult az ifjuhoz s mondotta:

— Ugy látom, erős a csábítás. Figyelmeztetem, hogy itt nem szabad cigarettázni. Nem tréfálunk, ez szigoru fegyelmi eset!

Az ifju nem jött zavarba. Látszott rajta, hogy nem volt rendbontó szándéka azzal a picike cigarettával. Illedelmesen meghajtotta magát, s mikor Czettler Jenő a kapu felé indult, az előcsarnokban az ifjak mind megemelték kalapjukat és a kiváló professzor ur viszo-nozta a köszöntést. Mert megérdemelték

IGAZOLÁSRA SZÓLITJÁK FEL AZ EGYESÜLETEKET.

Csukott szemmel is odatalálok a Központi-egyetem épületébe. Az ember örömmel emlé-kezik vissza arra a helyre, ahol jól érezte magát s még szívesebben zárándokol el oda, ahol emberré nevelték. Boldog évek boldog ta-

Felkerestem Zubriczky Aladár dr. rektor urat s felkértem, adjon felvilágosítást az egyetem fegyelmi viszonyairól és az ifjak szociális helyzetéről. Fesztelen beszélgetés volt és éppen ezért nem is reprodukálom a szavakat, csupán az értelmüket vetem papírra. Meghal-lottam a rektor ur ajkáról, hogy fegyelmi téren nincsen különösebb baj. Az ifjak és leányok nincsenek hadilábon az egyetem fe-gyelmi szabályzatával s ami bicsaklás van, az csak olyan mértékű, amilyen a normális idők-ben is volt. Ez nem vonatkozik az általános diák-politikára, csupán a négy fal közötti helyzetre. Az általános diákélet Achilles-sarkát a rektori szózat világítja meg, itt viszont csak a hétköznapi fegyelmi esetekről van szó. A rektor ur papi ember és nagyon világosan látja a hibákat. Véleménye szerint egységes mederbe kell terelni az összes szociális akció-kat és annak a neve lesz áldott, aki ezt meg tudja csinálni.

A numerus claususról is elbeszélgettünk. Itt szigoruan törvényes állásponton áll a rektor ur. Neki is az a felfogása, hogy ez a rendelkezés beleütközik ugyan a tanszabadság elvébe, de éppen azért nem lehet hozzányulni, mert törvényes parancs. Elmondotta, hogy a liberális oldalon következetesen zsidókérdéssé fokozzák a numerus clausust, pedig ez a keresztény ifjakat és leányokat is könyörte-lenül elutasítja.

Tekintélytisztelő ember vagyok, nem boszátkozom vitába a rektor ural, csak szeré-nyen jegyeztem meg, hogy ez a második szempont is lényeges ugyan, de az első szempont teszi olyan törvényt a numerus clausust, amilyenek mi liberálisok valljuk.

Arra a kérdésemre, milyen a diáknymor, a rektor ur ezzel válaszolt:

— Elsősorban azt kell eldönteni, mit nevezünk nyomornak. Csak aztán szabad vizsgálnunk, van-e diáknymor? Mert lehetnek nyomorgó diákok, de ebből nem következik, hogy tényleg van diáknymor. A főváros statisztikai iveket töltet ki a diáksággal, amiből majd bizonyos következtetéseket tudunk levonni. Komoly felderítő munkát kell végezni ezen a téren, hogy számítási hibába ne esünk. A maga valóságában kell látnunk a helyzetet, hogy aztán megmondhassuk, mi a szerepe itt az államnak és mi a kötelessége a társadalomnak.

— Véleményem szerint nem a lakáskér-désen keresztül vezet az ut az igazi megoldás felé. Láttam olyan diákokat, akinek nagyon igénytelen volt a lakása, de a derék ifju emiatt nem esett kétségbe. Ha már nem tudott otthon tanulni, fogta a tankönyvét és a természet szabad ölében tanulgatta leckéjét. Nem vagyok hive a tulzsfolt internátusok-nak. Azt hirdetem, hogy minden ifjunak és minden leánynak a lelkét kell megmenteni családjá és hazája javára. Alaposan meg kell mérni, mi a maximum, amit egy kollégium elbir. Aztán arról kell gondoskodni, hogy példás legyen a felügyelet. Nagy kérdés, tényleg jobban fog-e tanulni az az ifju, aki igényel-mes lakáshoz jut, mint az, akinek csak szeré-ny a lakása. Tudok példát arra, hogy nagyon sok ifjunak nem lehet panaszja ezen a téren, mégis barátságot kötött a bukásokkal.

nyáján ott találtam a rektori fekete táblát. A mi időnkben szentség volt és parancsként hangzott minden szava. Azóta sokan mentek el mellette és nem érezték morális vonzó ere-jét. Sőt talán gunnyal kacagtak fel reá, mintha mondanák:

— Te ugyan nem parancsolsz nekünk!

Fájó emlék ez, jobb nem beszélni róla. De hogy ott van a rektori fekete tábla és rajta fekete betűk vannak fehér papirosra és arco-kat láttam, amelyek rá tudtak meredni és ifju vonásokkal is komolyak tudtak maradni: ez a jobb idők jele. A rektor magnificus szava is-mét megállítja az ifjakat és elolvastatja, ami a fekete táblán írva van. Pedig szigoru parancs van rajta, szinte szokatlan az elmúlt szomorú évek fájó tapasztalatai után.

Azt izeni a rektor a „kebelbeli és nem kebelbeli“ egyesületek vezetőinek, hogy március 31-ig a rektori hivatalba terjesszék tagjaik név-sorát. Még a „tisztelbeli“ tagok neveit is fel kell venni a lajstromba. Közölni kell továbbá, hogy diáktagjaik milyen egyetemen és melyik fakultáson tanulnak, mi a lakásuk pontos cí-me. Ugyanezt kívánja a rektor a nem-diák-tagokra vonatkozóan is, ami nagy szó, mert a rektor nem kíváncsiságból teszi mindezt. Nyilván nagyon sulyos oka van arra, hogy ezen a téren pontos adatok birtokába jusson. Azt is parancsolja a rektor ur, hogy minden egyes egyesület terjessze elő számadásait. Pon-tos elszámolást kér tehát a pénzekről. A szankció pedig az, — ez is rajta van a fekete táblán, február 19-iki dátummal — hogy aki mindezt elmulasztja, „sulyos következmények-nek“ teszi ki magát.

BESZÉLGETÉS A RECTOR MAGNIFI

Azt mondom: semmi sem pótolja a szülői ne-velést. Ennek az elvnek és ennek a mérték-nek kell érvényt szerezni az egész vonalon. Itt aztán eljutottunk a szociális kérdéshez. Annak kell adni segítséget, aki tényleg rá-szorul, s óvakodunk ekkl attól, hogy tudé-delgetésbe essünk. Jegyezzük meg jól: küzdés nélkül nem fejlődnek az energiák.

Megértettem, mire céloznak ezek a szavak, s hiszem, hogy másutt sem értik félre. Bucs-záskor örömmel mondotta a rektor ur, hogy a hittudományi kar a szorgalom terén elérte a békebeli nívót. Nem vagyok hive az általá-nosításnak, de nagyon szeretném, ha Zub-riczky Aladár ebben a vonatkozásban általá-nosítani tudna...

SOK MEDIKUS BUKIK A SZIGORLATOKON.

A medikusok berkeiben is körülnéztem. Fájdalom, sok szomorú adára bukkantam. Főleg tanulmányi téren van baj. Tudomásul kellett vennem, hogy nagyon sok medikus bukik a szigorlatokon. Békeidőben szinte fe-hér holló volt, aki kétszeri bukás után folya-modott újabb engedélyért. Ma nagyon sokan mennek neki harmadszor is a szigorlatnak. Tudakozódtam, mi az oka a sikertelenségnek. Ezeket hallottam:

— Méregdrága a tankönyv, már pedig a medikusnak alaposan tudnia kell, mit mond a tudomány. Békében seregestől keresték fel a könyvügyönkök a medikusokat s részlet-fizetésre adtak tankönyvet. Ma nincs részlet-fizetés és sajnos, emiatt tankönyv sincs min-den ifju kezében. Az is katasztrófa, hogy sokba kerülnek a külön kurzusok. Ismert tény ugyanis, hogy a medikusok szigorlatok előtt különórát vesznek egyes tanársegédek-től, mert az a céljuk, hogy megfeleljenek a szigorlaton. Békében 30 koronát kellett fizetni

NINCS TOLONGÁS A DI

Miután az étkezés is nagy diákprobléma, érdeklődtem a menzák iránt. Elég olcsón ét-keznek az egyetemisták, de sok ifju még ezt a kis összeget sem tudja megfizetni. Az orvos-növendékek menzáján 1500 személyre tudnak főzni. Főztek is valamikor, de az utóbbi idő-ben alaposan csökkent a létszám s ma már csak 250—300 ifju étkezik ott. Nyolcezer ko-ronába kerül az ebéd és négyezerbe a vacsora. A menü a következő:

Hétfőn ebédre: hamislevés, főzelék és tészta; vacsorára: tészta.

Kedden ebédre: leves, marhasült fő-zelékkel; vacsorára: tészta.

Szerdán ebédre: leves, tengeri hal rántva, főtt tészta; vacsorára: főzelék.

Csütörtökön ebédre: leves, vagdalt hus, tészta; vacsorára: főzelék.

Pénteken ebédre: hamislevés, főzelék két főtt tojással; vacsorára: főtt tészta.

Szombaton ebédre: leves, főzelék, tészta; vacsorára: főzelék kolbással.

Vasárnap ebédre: huslevés, marha-hus burgonyakörettel, sült tészta; vac-sorára: párisi főzelékkel.

A menzát régebben maga az ifjuság vezette tanári felügyelet alatt. Most tanárigazgatója

Mi ról, i lelke évekb jáno vetése is me mert éppen illeték sulya s kés.

ros der kat gyc ság hat a l hat nyá ner a p pec jus hiv tos mi ból gya fol a az sze sen rez álli gy E s ugy legno mos kézbe tős f mert gyep dély

ilyer rekl ron hjá szic ged sokl a hogy kint bás hárc ban

szak képe lomá des házi zött gyor gorle Egés az if jüket hára nuln

nem tanul az u trófa M táson 1920/ szám elsőé száza veséb fécia.

van l a zás szolg földi dupla a seg ifju e menzi dik. S arany Nagy egy t akik t fizetni meget és ing Na zet. A a legri mistái a kül sorbai Kipról egyesí szek dekei nek a abba a Csi

ndig komolyan szoktam irni az ifjuság-
nert érzem és tudom, hogy az ifjuság
nem romlott s ami baj történt az utóbbi
en, az nem az ifju szivek talajából bur-
tt ki, hanem külső tényezők politikai
volt mindnyájunk szomorúságára. Most
fontoltan vezetem a tollat a papiroson,
érezem, hogy nagyon kényes a téma, de
azért egy kis elemzésre szorul. *Nagyon
tes helyen* érdeklődtem a rektori parancs
és okai felől. Nem találtam titkolózásra,
zségesen kaptam az alábbi információt:

— *Egyesületi szempontból nagyon zava-
a helyzet az egyetemeken. Annyi min-
féle alakulás van, hogy már a számu-
sem tudjuk. S ami a legnagyobb baj, na-
on sok ifjusági egyesület nem tiszta ifju-
i egyesület és nem tartozik az egyetemi
óság felügyelete alá. Végre tisztázni kell
helyzetet. Mert az ifjak csak az egyetemi
óság előtt felelhetnek tetteikért. Bizo-
ára tiszteletreméltó okok a pillérei a
n kebelbeli egyesületeknek, de nekünk
pedagógia parancsa az első. A pedagógia
lig azt parancsolja, hogy az egyetemi if-
ág a rektort érezze maga felett egyedüli
atalos hatóságának. Ez már azért is fon-
mert ellenőrzés nélkül bajos megítélni,
fáj az ifjuságnak. Szociális szempont-
pedig adatról-adatra látni kell azt, ho-
n segíyeznek magukat az ifjak és miből
ynak be jövedelmeik. Valószínű ugyanis
feltevés, hogy a rendszertelenség miatt
egyik ifju ötszörös támogatásban is ré-
sül akkor, amikor a másiknak morzsák
a jutnak osztályrészül. Érvényt kell sze-
ni a szociális igazságnak s vissza kell
tani a régi rendet és a kipróbált régi fe-
lmet.*

a magyarázata a rektori tábla betüinek
látszik, hogy ilyenformán elérkeztünk a
gyobb operációhoz, amelynek csak roha-
javulás lehet a következménye. *Illetékes
e kerül vissza a gyepelő, ami nagyon jelen-
ordulat volna, hiszen az ifjak azért ifjak,
hevülékenyek és azért kell erős kézbe a
elő, hogy a szilajság ne fajuljon szene-
é.*

ICUSSAL.

a csoportos kurzusért, ma bizony százez-
be kerül. Akkoriban ott volt a harminc ko-
a a bugyellárisban, ma a százazrek bizony
nyzanak. Különóra nagyon költséges pasz-
b. Milliókba kerül és nagyon kevés ifju en-
neti meg magának ezt a luxust.

— Talán telne is rá, ha nem kerülne olyan
a a lakás. Valami számítási hiba csuszott
lakbérrendeletbe. Megfeledeztek arról,
egy hónapos szobáért nem lehet havon-
annyit kérni, amennyibe egész háromszo-
lakás kerül negyedévenként. Bizony két-
m ifjunak kell összeszorulnia kis szobá-
ami gátolja a tanulást.

— Az ifjak nagyon érzik az új szigorlati
ályzat rendelkezéseit. Régebben is volta-
n hat évig tartott, amíg megadták a dip-
t, de a hatodik év már nem volt a küz-
ideje. Könnyebben ment a kötelező kór-
gyakorlat és annak igazolása sem ütkö-
szigorubb feltételekbe. *Mostanában na-
szigoruan követelik meg a harmadik szii-
tnál a klinikai gyakorlati tárgyakat.*
z nap a kórházban kell foglalatoskodnia
jaknak, ami bizony alaposan leköti ide-
t, de pénzből nem hoz sokat a kony-
Sokan azért kénytelenek abbahagyni ta-
ányaikat, mert megszállt területről valók s
kapnak utlevelet. S ha ezek el is végzik
mányaikat, diplomájukat nem ismerik el
államokban. Ez már valóságos katasz-

*legtudtam, hogy a budapesti orvosi fakul-
nagyon csökkent a medikusok létszáma.*
21-ben még kiállították a hatszáz-as lét-
ot. Most ötszázban állapították meg az
ves hallgatók számát, de csak három-
t vettek fel a gólyák sorába. Bizony ke-
b lesz az orvos, ami nem valami jó pro-

IAKMENZAKON.

Kiss János dr. személyében. Amikor még
szlój is itt étkezett, maguk a diákok
ültak ki az asztalnál. Valamikor a kül-
akciók és a hazai adományok révén
adagra is telt, ma ez hiányzik. Elmaradt
sítés, elmaradtak a pótadagok és sok
miatt bucsut mondott a menzának. A
ival kapcsolatosan *internátus is műkö-
zázharminc ifju lakik benne s harmincöt
koronába kerül havonta a teljes ellátás.*
baj, hogy 25—30 ifju kénytelen aludni
eremben. Szomorú, hogy vannak ifjak,
a szerény menza-ebédet sem tudják meg-
: ők szépen megvárják, amíg kollégáik
édelnek, aztán odaállanak a konyha elé
nyen fogyasztják el a maradékot.

gyjában a többi menzán is ilyen a hely-
kollégiumok közül a *Horthy-kollégium*
népesebb. Körülbelül *másfélezer* egyete-
nak ad hajlékot. *Lakói oszlopos tagjai*
*önböző bajtársi egyesületeknek és első-
állanak a segélyezettek kategóriájában.*
bált tradíciók szerint működnek a régi
iletek a jogászok, medikusok és bölcsé-
szociális, tudományos és társadalmi ér-
nek komoly szolgálatában. *Itt tömörül-
mérsékeltek, akiknek nagy részük van
hogy a kilengések nem másztak fel
borasszóra. A bölcsészek egyesülete jól*

inak, ieket
 dékán ur meghallgatja szavát, mert ez a kö- telessége, főleg akkor, ha az ifju példásan ta- nul.

S itt ujra kényes kérdéshez érkeztünk. Nem én találtam ki, nagyon illetékes helyen mondották nekem, hogy *a legnagyobb rendszer- telenség van a szociális akciók terén*. Néme- lyik ifju annyira élelmes, hogy mágnás-elegan- ciába szökken máról-holnapra. Addig kilin- cselget itt meg amott, amig mindegyik diák- jóléti intézménynél eléri célját. Nem így a szemérmes, aki nem szokta meg az utóbbi idők furcsa ifjusági divatját, azt, hogy csak kérni kell és különösebb munka nélkül hozzá lehet jutni pénzhez és ruhához. Régen is vol- tak szegénysorsu diákok, de azok a maguk emberségéből ruházkodtak és éldegéltek a menzákon. Egész emberek váltak belőlük, mert megtanulták a küzdést és megbecsülték a komoly életet.

Bölcs pszichológiával és szakszerűen el- magyarázták előttem nagyon illetékes helyen, hogy az ifjuság ezen a téren még nem közele- dik a *békebeli stilushoz*. Vannak ugyan dicsé- retreméltó kivételek, de a helyzet mégis az, hogy az ifjak sokat várnak, sőt elvárnak má- soktól. Ez a más maga az állam, az egyetem, a társadalom.

Itt igazán törvény, hogy nem a ruha teszi az embert, hiszen konkrét eseteket mondtak arról, hogy *a hirtelen jólétbe cseppent ifjak nem a maguk javára gyümölcsöztették ezt a helyzeti előnyüket*. Így jött divatba a külföldi utazgatás is, legtöbbször nem olyan célból, amiért régente látogatták az ifjak a külföldet. Megszaporodott a szórakozás, megrövidültek az éjszakák. Közben pedig *sok üres hely maradt az indexben*, ahol pedig tanári bejegyzé- seknek kellene tanuskodniok a szorgalmas kollokválásról. Nagyon sok esetben ilyen okok miatt buknak el az ifjak a vizsgaasztalnál. El- felejtik, hogy csak egy ut vezet a normális vi- szonyokhoz: *diadalra kell emelni újra a mun- kát, mert az országnak dolgos intelligenciára van szüksége*. Pedig el kell jönnie annak az időnek, amikor az egyetemi ifjak nem a po- litika, hanem a tudomány előtt emelnek ka- lapot!

Bagyó János dr.